

בע"א (ראשון לציון) 385-11-20 - "צבר ברזל" שיווק והספקת מתכת בע"מ נ' מדינת ישראל

בע"א (ראשון-לציון) 385-11-20 - "צבר ברזל" שיווק והספקת מתכת בע"מ נ' מדינת ישראל
בע"א (ראשון-לציון) 385-11-20
"צבר ברזל" שיווק והספקת מתכת בע"מ

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בראשון-לציון
[25.07.2021]

כבוד השופט, סגן הנשיאה ארז נוריאלי
החלטה

1. לפני בקשה לפסיקת הוצאות ושכר טרחת עורך דין.
 2. ביום 28.04.14 בראשון לציון, ברחוב משה שרת, ניתנו מספר דו"חות תנועה לרכבי המבקשים (להלן: "הדו"חות").
 3. המבקשת, "צבר ברזל" שיווק והספקת מתכות בע"מ, הגישה ביום 01.11.20 בקשה לבית משפט זה לביטול דו"חות החניה ולמתן אורכה להישפט. לטענת המבקשת, בתקופה הסמוכה למועד מתן הקנסות אפשרה המבקשת לקבלן מטעם העירייה להחנות את רכביו ולאחסן את הציוד שבבעלותו בתוך שטח המבקשת לשם יעול עבודות השיפוץ ברחוב.
 4. משכך, לטענתה נאלצה המבקשת להחנות את רכביה בתחום שטח שהוגדר כ"מדרכה בבנייה", כאשר הרחוב חסום וזאת מבלי להפריע לעוברים ושבים. עוד נטען בידי ב"כ המבקשת, כי המבקשת שלחה בתוך הזמן המוגדר כחוק, בקשות לביטול הקנסות אשר נענו בשלילה. בהתאם לכך ביקשה המבקשת להישפט בגין הדו"חות, אך לטענתם בקשתם לא נענתה.
 5. המשיבה מנגד טענה, כי הבקשה היחידה להישפט שהתקבלה במשרדם היא בגין דו"ח 75290916 וזאת ביוני 2016; כי המבקשת מודה בביצוע העבירה, משכך עתרה כי בית המשפט ידחה את הבקשה על הסף.
 6. ביום 26.11.20 דחתה כב' השופטת רבקה ארד, בקשה למתן רשות להארכת מועד להישפט. עם זאת קבעה כב' השופטת ארד כי נוכח נסיבות המקרה המורכבות המפורטות לעיל, במידה והקנס המקורי ישולם עד ליום 01.01.21 תחשב המבקשת כמי שסילקה את מלוא החוב.
 7. על החלטה זו ערערו המבקשים לבית המשפט המחוזי מרכז. ביום 08.03.21 פסק בית המשפט המחוזי בעפמ"ק 20885-01-21 מפי כב' השופט דרואן-גמליאל:
- "ענייננו במצב דברים מיוחד, שלא לומר מוזר, שלא נתקלתי בדוגמתו, וככל הנראה גם כהצדדים. במצב דברים זה, שאין להסיק ממנו על כל עניין נוסף, נראה כי מידת ההזדהות מחייבת עיון נוסף של ב"כ" שקמאבהחלטתו שלא ליתן ארכה. לפיכך, מבטלת את החלטת ב"כ" שקמא. באכוחו המלומד שלה מערערי פנה בבקשה החדשה לב"כ" שקמא לתוך 30 יום מהיום, ואינני מכוון כלל וכלל לא לתדע את החלטתו הסופית של ב"כ" שקמא".

8. ביום 30.03.21 הגיש ב"כ המבקשת בקשה דומה נוספת לביטול הדו"חות, בה חזר על טענותיו בבקשתו המקורית, עוד טען ב"כ המבקשת כי לאור החלטת בית המשפט המחוזי ראוי כי הדו"חות יבוטלו.
9. בתגובתה מיום 13.04.21, הודיעה ב"כ המשיבה כי דו"ח התנועה שמספרו: 75290916 נשוא תיק זה (להלן: "הדו"ח") יומר להתראה וכי הכסף ששולם בגינו יושב לידי המבקשת. זאת לטענתה בעקבות שיחה שקיימה עם ב"כ המבקשת ובעלי המבקשת.
10. בהחלטתי מיום 13.04.21 קבעתי כי המאשימה תוודא השבת הכספים לידי המבקשת וכי ההליך הסתיים.
11. ביום 19.04.21, הגיש ב"כ המבקשת בקשה לפסיקת הוצאות ושכר טרחת עו"ד: "אשר על כן מבוקש, ברשות כבוד בית המשפט, לפסוק הוצאות נגד המשיבה כפי שיקול דעת כבוד בית משפט", בסך של 1,000 ₪ לשעה בתוספת מע"מ.
12. ב"כ המבקשת טען כי המשיבה היא רשות מנהלית ולפיכך מוטלת עליה חובת תום לב מוגברת. משכך טען, כי ראוי היה שהדו"ח יבוטל ולא יומר להתראה. בהתאם לכך עתר לפסיקת הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד.
13. בתגובתה מיום 26.04.21, עתרה המשיבה לדחות את הבקשה. בין היתר נטען כי הדו"ח לא בוטל אלא הומר להתראה. בהתאם לכך טענה כי ההחלטה להמיר את הדוח להתראה הייתה לפנים משורת הדין ומשכך אין להטיל הוצאות על המשיבה.
14. בדיון שהתקיים לפני ביום 13.06.21 חזר ב"כ המבקשת על בקשתו, הדגיש כי מדובר בסוגיה עקרונית, טען כי מלכתחילה לא היה מקום להעמיד את המבקשת לדין; כי התנהלות המשיבה בעניין זה הייתה בלתי ראויה; כי העוול שנעשה למבקשת לרבות הטרחה, ההתעסקות ועיניו הדין מצדיקים השתת הוצאות.
15. ב"כ המשיבה, הדגישה את חלוף הזמן; כי העבירה בוצעה; כי הדו"ח שניתן הומר להתראה בעקבות הצעתו של בית המשפט המחוזי במהלך דיון הערעור. בהתאם לכך עתרה כי לא יוטלו הוצאות על המשיבה.
16. בתגובה מסר ב"כ המבקשת, כי טענותיה של המשיבה חסרות שחר; כי לא התקיימה הידברות בין בעלי המבקשת וב"כ לבין ב"כ המשיבה; לא ניתנה הצעה מבית המשפט המחוזי בהקשר לדרך סיום ההליך, לא כל שכן בהתראה.
17. אין בכוונתי להכריע במחלוקות אלו ובפרט על שאירע עובר לדיון בבית המשפט המחוזי.
18. זה המקום לציין כי ב"כ המבקשת לא שב וביקש לבטל את הדו"ח אלא עתר לפסוק הוצאות ושכר טרחת עו"ד. דיון והכרעה:
19. סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") קובע:
- "80. (א) משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 בסכום שייראה לבית המשפט; במשפט שמנהל קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור".
20. בפסק הדין המנחה בעניין פסיקת פיצויים לפי סעיף 80(א) לחוק העונשין רע"פ 960/99 דני מקמילן נ' מדינת ישראל, נג(4) 294 (1999)(להלן: "מקמילן") עמדה כבוד השופטת ד' דורנר על התנאים לפסיקת פיצויים ועל האיזון הנדרש בפסיקת פיצויים:

- "הוראה (סעיף 80(א-א.ג.) זו מאזנת בין אינטרס של נאשם, שהעמדתו לדין נמצאה כבלתי מוצדקת, כי המדינה תישא בהוצאות הגנתו... לבין האינטרס הציבורי בשמירת תקציב המדינה ובמניעה של הרתעת-יתר מפני הגשת כתבי-אישום...נקבע בחוק כי זיכוי כשלעצמו אינו מספיק לשם תשלום הוצאות או פיצויים... יודגש כי גם כאשר מתקיימת אחת משתי העילות אין בית המשפט מחויב לפסוק הוצאות או פיצויים, אלא סמכותו היא סמכות רשות..."(פסקה 8, עמ' 302).
21. עוד נקבע שם:
- "אני סבורה, כי זיכוי מוחלט מן האשמה- להבדילו מזיכוי מחמת הספק - מצדיק, ככלל, תשלום לנאשם של הוצאות הגנה, וכן פיצויים בשל מעצר או מאסר"(עניין מקמילן, פסקה 9, עמ' 303).
22. בע"פ 5097/10 גל (אשר) בוגנים נ' מדינת ישראל (נבו 15.01.2013) (להלן: "בוגנים") נקבע בידי כבוד השופט ח' מלצר:
- " הנטל להוכחת קיומן של כל אחת משתי העילות המצדיקות פיצוי והחזר הוצאות הגנה למי שזוכה -רובץ על המבקש. בנוסף יש לציין כי זכות הנאשם לפיצוי לפי סעיף 80 לחוק העונשין לא שוללת מהנאשם שזוכה לתבוע את נזקיו מכוח העילות הנזיקיות הכלכליות, על דרך של הגשת תובענה אזרחית נגד המדינה, ובלבד שעילות אלו מתקיימות בעניינו..."(פסקה 16, עמ' 11).
- וכן:
- "זה המקום להדגיש כי זכותו של נאשם לקבל פיצוי וכן החזר הוצאות הגנה מכוח סעיף 80 לחוק העונשין - הינה 'זכות יחסית'.מכאן שפיצוי והחזר הוצאות הגנה ינתנו במקרים הראויים על-פי שיקול דעתו של בית המשפט (לשון "רשאי"שבסעיף) רק מקום בו הנאשם זוכה ובית המשפט מצא כי בנוסף לכך התקיימה אחת מהעילות המזכות..."(פסקה 17, עמ' 12).
23. כידוע, על פי ההלכות הקיימות (ר' למשל עניין מקמילן ובוגנים) סוגיית הטלת הוצאות נותרה לשיקול דעת בית משפט.
24. בעניין בוגנים, נקבע כי הנטל להוכחות קיימון של עילות המצדיקות הטלת פיצויים רובץ על המבקשת (ר' שם, פסקה 16).
25. לא הוכח לפניי כי "לא היה כל יסוד לאשמה" כפי פרשנות הדברים בהלכת בוגנים (ר' שם, פסקה 18, עמ' 12-13).
26. עוד נקבע בעניין בוגנים כי לשם פסיקת הוצאות בגין "נסיבות אחרות המצדיקות" קיימות אמות מידה אשר ניתן לפרשן בגישה מרחיבה, תוך הסתכלות במבט על ובהסתכלות כוללת (ר' שם, פסקאות 19-20, עמ' 13-14).
27. ככלל, וכידוע, בבחינת נסיבות אחרות המצדיקות הטלת הוצאות או פיצוי נדרש בית המשפט לבחון את "העוול" שנגרם לנאשם שזוכה, בהקשר זה יש להביא בחשבון את התנהלותה של המאשימה אך גם את התנהלותו של הנאשם ביחס להליך (ר' שם, פסקה 20, עמ' 14).
28. למעלה מן הנחוץ אציין כי ב"כ המבקשת לא ציין מכוח איזו הוראת חוק מגיש הוא בקשה זו- ולא בכדי. ב"כ המבקשת השליך יתבו על המשפט האזרחי אך עסקין במשפט פלילי.
29. במקרה שלפני, הדו"ח הומר להתראה, על כל המשתמע מכך. לא נשמעו הוכחות. משכך גם לא זכתה המבקשת מהעבירה.
30. משלא התקיימו התנאים לפסיקת הוצאות לפי סעיף 80(א) לחוק העונשין, אין מקום לקבל את הבקשה.
31. נוכח כל האמור לעיל, הבקשה על כל חלקיה, נדחית. המזכירות תודיע לב"כ הצדדים.
- זכות ערעור לבית משפט מחוזי מרכז תוך 45 ימים.
- ניתנה היום, ט"ז אב תשפ"א, 25 יולי 2021, בהעדר הצדדים.